

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia wniosków kolegium szefów administracji nr 273/15 z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie kontroli lekarskich po skierowaniu na rentę inwalidzką, z uwagi na to, że na ich podstawie lekarz zakładowy instytucji może wyjątkowo przyjąć raport sporządzony przez lekarza prowadzącego lub zaniechać kontroli, jeżeli charakter schorzenia, z powodu którego przyznano rentę, nie uzasadnia kontroli mającej na celu ocenę możliwości powrotu do pracy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku staranności. Skarżąca podnosi w tym względzie, że instytucja powinna uwzględnić opinię lekarza prowadzącego i lekarza orzecznika z dnia 23 i 24 sierpnia 2017 r., psycholog z dnia 26 września 2019 r. i lekarza prowadzącego z dnia 11 października 2019 r.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2019 r. – Ashworth/Parlament

(Sprawa T-720/19)

(2019/C 413/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Richard Ashworth (Lingfield, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci A. Schmitt i A. Waisse)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że przedmiotowa skarga jest dopuszczalna;
- w razie potrzeby, w ramach środków organizacji postępowania lub środków dowodowych w przedmiotowej sprawie, nakazanie Parlamentowi Europejskiemu ujawnienia opinii wydanych przez służby prawne Parlamentu Europejskiego, które zostały sporządzone w dniach 16 lipca 2018 r. i 3 grudnia 2018 r., niezależnie od dokładnej daty ich sporządzenia, ale w każdym razie przed wydaniem decyzji Prezydium z dnia 10 grudnia 2018 r. zmieniającej przepisy wykonawcze do statutu posła do Parlamentu Europejskiego (2018/C 466/02, Dz.U. z 28 grudnia 2018 r., C 466/8);
- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności zaskarżonej decyzji indywidualnej, dotyczącej prawa strony skarżącej do uzupełniającego dobrowolnego świadczenia emerytalnego, która została doręczona stronie skarżącej przez Dział Wynagrodzeń i Uprawnień Socjalnych Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego we wrześniu 2019 r., ze względu na to, że na mocy niniejszej decyzji uzupełniające dobrowolne świadczenie emerytalne należne stronie skarżącej zostało opodatkowane specjalnym podatkiem w wysokości 5 % kwoty nominalnej tego świadczenia, ustanowionym na mocy wyżej wymienionej decyzji Prezydium z dnia 10 grudnia 2018 r.;
- uznanie, na podstawie art. 277 TFUE, że powyższa decyzja Prezydium z dnia 10 grudnia 2018 r. nie ma zastosowania w zakresie, w jakim zmienia ona art. 76 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego, między innymi w zakresie, w jakim obciąża ona uzupełniające dobrowolne świadczenie emerytalne należne od dnia 1 stycznia 2019 r. specjalnym podatkiem w wysokości 5 % kwoty nominalnej tego świadczenia;

— obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji *ratione materiae* Prezydium

— po pierwsze, decyzja Prezydium z dnia 10 grudnia 2018 r. (zwana dalej „decyzją Prezydium”) została wydana z naruszeniem statutu posła do Parlamentu Europejskiego przyjętego decyzją Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r., 2005/684/WE, Euratom, (Dz.U. 2005, L 262, s. 1) (zwanego dalej „statutem”). Decyzja Prezydium jest w szczególności sprzeczna z przepisami art. 27 statutu, który wymaga zachowania „praw nabytych” i „praw w trakcie nabywania”.

— po drugie, na mocy decyzji Prezydium ustanowiono podatek, wprowadzając specjalny podatek w wysokości 5 % kwoty nominalnej świadczenia emerytalnego, podczas gdy zgodnie z art. 223 ust. 2 TFUE ustanawianie podatków nie wchodzi w zakres kompetencji Prezydium.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych

— po pierwsze, Prezydium wydało decyzję z naruszeniem zasad określonych w art. 223 TFUE.

— po drugie, decyzja Prezydium jest niewystarczająco uzasadniona i narusza tym samym obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw nabytych i praw w trakcie nabywania oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

— po pierwsze, decyzja Prezydium narusza prawa nabyte i prawa w trakcie nabywania, wynikające zarówno z ogólnych zasad prawa, jak i statutu, który wyraźnie wymaga ich utrzymania „w pełni”(art. 27).

— po drugie, decyzja Prezydium narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności oraz zasad równego traktowania i niedyskryminacji

— po pierwsze, naruszenia praw strony skarżącej są nieproporcjonalne w stosunku do celów decyzji Prezydium.

— po drugie, decyzja Prezydium powinna zostać uznana za niemającą zastosowania ze względu na naruszenie zasad równego traktowania i niedyskryminacji.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa oraz braku przepisów przejściowych

— po pierwsze, decyzja Prezydium narusza zasadę pewności prawa, ponieważ niezgodnie z prawem działa wstecz.

— po drugie, decyzja Prezydium narusza zasadę pewności prawa, ponieważ nie ustanawia środków przejściowych.